

DISSERTATIO ACADEMICA,

Cogitationes Nonnullas

DE

USUCAPIONE

Exhibens.

Quam

Conf. Ampliff. Facult. Philos. Lycei ad Auram,

Publicæ Censuræ modeste offerunt

FREDERICUS GRÖNSTRAND,

Phil. Mag.

Et

ANDREAS JOHANNES LILLÉ,

Wiburgenses.

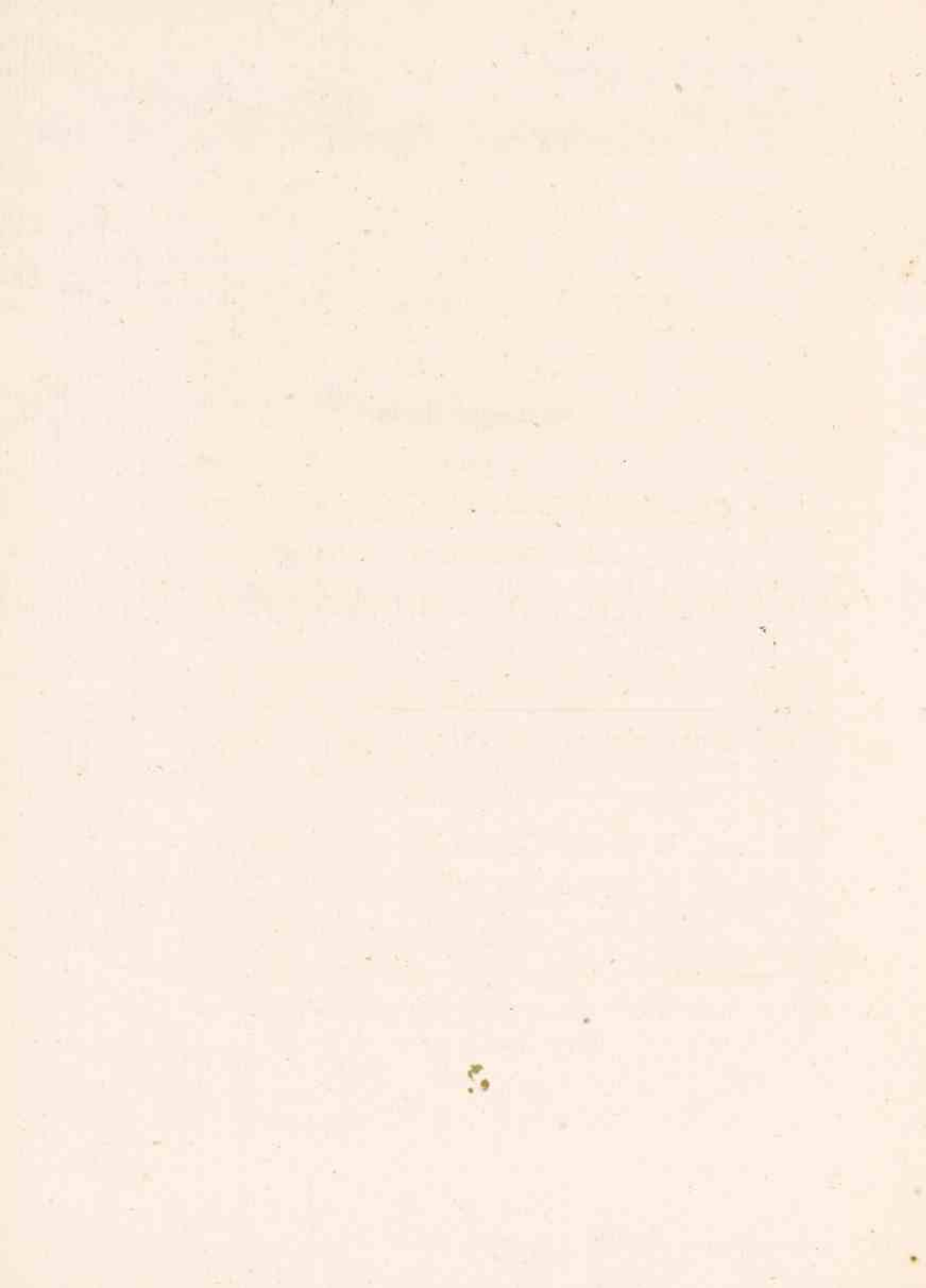
In Auditorio Minori die 8 Dec. 1798.

Horis ante meridiem solitis.

ABOÆ,

Typis FRÆNCKELLIANIS,

3.

§. 1.

Dominium acquirendi modos generaliter, a Morum Doctoribus, in Originarios & Derivativos dispeſci, quis neſcit? Vi prioris generis, præter modum, res negativæ ſubjectas communioni, ſibi vindicandi, juſ quoque, in res antea quidem communitati nominatæ jam exemptas, at denuo tacita derelictione nullius factas, *Uſucapione* comparatur (a). Quo nomine, re ſecundum

A Legem

(a) *Uſucapio* audit, quod res *uſu* ac *poſſeſſione* noſtra evadit. PUFENDORF de *Jure Nat. & Gentium* L. IV. C. XII. §. I. Idiomate vernaculo: hæfd, dicitur *uſucapio*, ab hæfwa, *habere*, *poſſidere*. *Præſcriptionis* vocabulo alii hanc eandem ideam exprimere voluerunt; alii autem aliam huic voci tribuerunt notionem. In ſe quidem vocabula *Uſucapionis* & *Præſcriptionis* ſunt correlata, quod ex verbis ſeqq. D:ni NÖRREGAARD in Libro ſuo: "Natur-Rättens förſta grunder" §. 357 legendis, perſpicere licet: "Man gör i allmänhet den ſkilnad emellan hæfd och præſcription, at hæfd brukas om den ſom förvärffvar, och præſcription om den ſom förlorar. Således ſåges den ena männiſkjas rättighet vara præſcriberad genom den andras hæfd." Cfr. etjam PUFENDORF l. c.

Legem Nat. (b) spectata, eum dominium acquirendi
modum

qui ita: "Exceptio autem illa, qua prior dominus post usucapionem completam a possessore repellitur, praescriptio proprie dicitur. Quamquam ista duo frequenter soleant confundi." Secundum mentem Jurorum Romanorum, *usucapione* rerum solummodo Italicarum, *praescriptione* autem Provincialium dominium acquirebatur. Vid. HEINECCI *Antiq. Rom. Lib. II. Tit. 6. §. 7.* Alii autem eam inter *Usucapionem* & *Praescriptionem* faciunt distinctionem, ut illa ad res corporales, imo quod alii malunt, ad solas mobiles, haec autem ad incorporales & jura referatur, ac usucapio de incorporalibus nunquam praedicetur. Vid. NEUMANNI, *Reale Princip. Jus*, Lib. IV. Tit. III. de *Praescriptione inter Principes usit. ejusque fundamento*, §. CDLXXIII.

(b) Secundum leges enim Civiles longe aliter se habet, & quidem pro varia cujusque Civitatis natura, indole atque institutis. Vid. NÖRREGAARD l. c. §. 360. ubi dicit: "Fördenksuld har man icke heller i Stats-Rätten antagit häfd sådan, som den är efter Natur-Rätten. I en Stat ser man icke så mycket, om saken är af sin ägare lämnad, man är mera mon, at genom häfd kunna skaffa borgarena visshet och säkerhet i deras ägande rätt: at förtiga, det häfd, i vissa tilfällen anses såsom et straff för försumliga Borgare" (quod de usucapione Jure Nat. praescripta, non dici potest). "Häfd är altså i borgeliga lagarne bygd på andra grunder, än i naturliga lagen. Hvad under då, om borgelig häfd knapt liknar naturlig?"

modum intelligimus, quo quis, bona fide (c), adeo longa quietaque alicujus rei usus est possessione, ut inde rem a Domino derelictam esse, colligi possit; ideoque ille, æque ac primus occupans, plenum perfectumque ejus dominium, sibi vindicat. Quod, quo jure, naturali ratione congruenter fieri posset, sententiam nostram, censuræ tuæ L. B. modeste subjicimus.

§. 2.

Consensum tacitum (d) Jure Naturæ firmum haberi, adeo omnibus esse perspectum, ut a nemine negetur, vel in dubium vocetur, existimamus. Cui usufrucationem superstruentes, hujus etiam vim ea niti, concedamus, necesse est. Nihilo tamen minus, qui

A 2

ad

(c) Quam NÖRREGAARD l. c. §. 330 ita definit. "Besittning på god tro (possessio bonæ fidei) når en possessor tror at den sak, han besitter, är hans." Atque e contrario dicit: "Sveksfull besittning (possessio malæ fidei) når possessor vet, at den sak, han besitter, tilhører en annan." Cfr. AUGUSTINUS, libro de fide & operibus, C. 7. "In jure prædiorum tantum quisque bonæ fidei (possessor) rectissime dicitur, quamdiu se alienum possidere ignorat. Cum vero scierit, nec ab aliena possessione recessit, tunc malæ fidei (possessor) perhibebitur, tunc injustus vocabitur."

(d) Stillatigande Samtycke är det, som tillkännagifves genom iakttagande eller underlåtande af wiåa gånningar. *Id.* §. 283.

ad Jus Civile, hanc doctrinam, totam quantam referant, haud defuere (e). Alii eorum, hominem felicitatis suæ studiosissimum, omniaque ad necessitatem delectationemque suam pertinentia, sollicite omnino acquirentem, res huic fini inservientes sponte abjicere negarunt, atque natura sua a tali consilio abhorrere, contenderunt. Ac temere quidem id quod suum est abjicere, neminem quidem sanum existimare debemus; multæ vero suadere nobis possunt rationes, ut non solum commoditatis, sed etiam utilitatis causa, (majus bonum quoddam ut obtineatur, sub conditione derelictionis facultatum nostrarum possessarum, nobis patens,) bona nostra derelinquantur. Alii ideo hac de re dubii hæserunt, quod lex naturalis tempus ad Dominium alteri præscribendum non definiat, sed usque

eo

(e) Ex. gr. JAQUES DE CASSAN, in libro: *Recherche des droits du Roi & de la couronne de France lib. I. c. 3.* AUBERY *Justes Pretentions du Roi sur l'Empire*, lib. I. c. 3. PUTEANUS, in Dissertatione sua: *an Præscriptio inter liberos principes locum habeat* (inserta operi suo: *Touchant les Droits du Roy très Chretien*). In quorum numerum CUJACIUS etiam atque GLAFEY sunt referendi. Hunc quidem iis esse annumerandum ostendit liber tuus; "Recht der vernunft," ubi tamen fatetur, in gravissimis, integra regna concernentibus controversiis, ad præscriptionem provocatum fuisse. Frustra heic Reipublicæ Judaicæ & Spartanæ exempla quis objiciat.

eo rem differat, donec signis indubiis se consilio rem dereliquisse, ostenderit. Quam vero leve hoc sit argumentum, cuique apparet. Quam enim multæ res, foro Legis Naturalis eximendæ essent, si omnia non nisi indefinite dicta, ad eam haud pertinere, statueretur. Alii denique ut Dominus invitus sua amittat, æquitati omnino repugnare objecerunt (ac injustissima fane usucapio foret, si res ita se haberet). Cum autem usucapionem, ut supra significavimus, tacito consensui superstruamus; invito domino quidquam per eam auferri, haudquaquam dici potest. Eo enim ipso, quo is factis signisque indubiis (f), consilium rem suam derelinquendi indicavit, eam nullius fecit, quæ itaque primo occupanti recte cedit. Ad quem itaque statim Dominium perfectum, jusque omnes alios repellendi, pertinet. Si igitur prior Dominus, consilium postea mutaret, sibi que rem revocare vellet; eum Possessorem injustitia afficere, damnumque illi inferre, æque ac si pactum violaret, apparet. Pacis itaque tranquillitatisque causa, nec non, quo nullis turbis lacescita possessione, suo uti cuique permissum sit, usucapionem Lex Naturæ admittit, jusque

f) Expressis verbis, si rem a se derelictam esse testetur, usucapionis moras expectare haud debet Occupans; sed jus plenum statim illi competit. Vid. PUFENDORF de *Jure Nat. & Gentium*, Lib. IV. Cap. XII. §. 8.

que æque plenum in rem vi hujus comparatam, ac obligatio a rebus alienis sese abstinendi est perfecta, confert. Quid autem saluti generis nostri, magis quam immota certaue possessio rerum nostrarum, expedit? Quomodo alias inter homines commercia subsisterent? Quis cum altero contrahere, quis ab altero quidquam emere vellet? Quam graves genus humanum agitantur turbæ, si post tantum temporis intervallum, tot contractus rescindendi, tot possessiones convellendi, esset facultas, licet Dominus rem olim dereliquerit, simul tacite eam nullius fecerit, primoque sic occupanti concesserit.

§. 3.

Prudentia cum doceat, tacere sæpe melius esse quam intempestive loqui (g); videtur sola vel derelictio

(g) GLAFEY I. c. L. IV. C. IV. §. 219. dicit "Da nun aber ein Stillschweigen nicht gleich eine Negligenz ist, viel mehr oft mit Stillschweigen nach der Regel: prudenter tacere melius est, quam intempestive loqui, ein recht viel eher als durch reden behauptet werden kan, besonders wenn man siehet, das man mit protestiren wenig ausgerichten wird, und daher bessere Gelegenheit und conjuncturen abzuwarten hat; so leget sich der ungrund des Hohmannischen vorgebens (negligentiam Domini, rem sibi per longum tempus vindicandi, esse indicium derelictionis), "alsofort zu tage." §. seq. "Oft schweiget man von einer pretention

licitio vel taciturnitas satis certum consensus laudati non esse indicium; sed revera vel facta vel omissionem factorum, omnium ex mente eam significationem habentia, requiri (h), quæ libere proferre & possit & debeat, is qui tacite consentiat, necesse est (i). Existunt igitur indicia oportet, rem non temporis causa, ani-

beswegen stille, weilen uns der unrechtmäßiger besitzer, auf verschiedene art in händen hat, und wenn wir viel schreiens davon machen wolten, gar leicht um verzicht eines solchen rechts nötigen könte.

(h) Cfr. GROTIUS de *Jure Belli & Pacis* Lib. II. C. IV. §. II.

(i) "Ab eo, qui consensu obligabitur tacito, necessario requiritur, ut & possit (libere) loqui, & si dissentiens haberi velit, hunc suum dissentum significare debeat. A sordo igitur & muto, absente, nesciente, metuente, non advertente, hujusmodi consensus supponi nequit. Similiter, si consentum aut dissentum quidem suum indicare quis possit, sed non debeat; in aprico est positum, ad ejus Consensum Tacitum provocari non posse. Ubi autem is, qui loqui ac nisi consentiat, dissentum suum manifestare & potest & debet, tamen fileat, eaque re accedere ad aliorum sententiam his merito videtur, & cum sua res, se sciente & præsente (nullaque re obstante) agitur, nil impedit, quominus illa peragatur; is tacendo consensisse, ac quasi signis negativis, consentum suum declarasse, merito existimatur. Vid. Dissert. D:ni VÖRLUND, de *Consensu*, Præside Celeb. H. G. PORTHAN editam, Cfr. PUFENDORF 1, c, lib. III. C. VI. §. 2.

animo eam requirendi aut repetendi, desertam esse (k). Probe etiam sciat Dominus, rem in nostra esse possessione, jurisque sui haud ignarus, commodam utilemque sibi ejus, per longum tempus, negligat vindicationem; quo negligentiae ac silentio suo, prout scientis & libere volentis, ea tribui queat significatio, quod nulla ejus rei eum amplius tangat cura, quodque eam inter res suas haberi nolit. Quibus aliisque talibus factis omissionibusve factorum idem ac verbis sensus recte tribuitur; nisi forsan indicis indubiis ostendere quis valeat, aliam omnino silentii sui fuisse causam (l).

§. 4.

Tempus quod annos & dies definitum, ad usucapionem gignendam, Lex Naturalis statuere nequit. Longum autem requiri (m), quo signa sufficientia taci-

(k) Quali modo se rem cum eis qui naufragium evitandi, aut hostem effugiendi causa, bona sua abjiciunt, habere, observat GROTIUS de *Jure Belli & Pacis*. Lib. II. C. IV. §. IV.

(l) Quam ob rationem, appellatione haud idonea, hunc acquirendi modum vitiosum, nonnulli appellare voluerunt, ex. gr. NEUMANN l. c. Non quasi injuria nitetur, sed quoniam a perfecto illo, vi consensus expressi, (citra omnem usucapionis moram) dominium acquirendi modo, differt.

(m) Quamvis enim tempus, quatenus tempus est, esse

tacitæ derelictionis edantur, omnes fere voluerunt. Quæ tamen si intra minoris temporis spatium satis manifesta præstita fuerint, possessorem citius Domini sui incertitudine liberant: si autem semper deficiunt, nunquam præscriptionem accedere, necesse est (n).

§. 5.

Neminem autem præter bonæ fidei Possessorem Lex Naturalis ad ufucapiendum, idoneum declarat: non quidem, quasi fides Possessoris juri Domini quidquam detraheret; sed quod citra culpam rem occupavit, eam nullius esse, primoque igitur Occupanti cedere existit.

Etive non influat in actiones humanas; cum tamen nihil non fiat in tempore, ad agendum temporis moræ requiruntur, non verò ut ufucapionem perficiat.

(n) Ex his itaque, quid de eorum doctrina, qui immemoriale ad ufucapiendum requiri tempus, contendunt, dicendum sit, facile apparet. Quos ridet LEYSER, (libro suo de *Assentatt. Acto- rum*,) idem esse putans, ufucapionem immemoriam ac nullam dicere, h. e. talem, de cujus initio memoria nihil suppetit. Quid enim attinet de modo & jure ejus acquisitionis aliquid statuere? Quam tamen, de immemoriale hoc tempore doctrinam, Dn. NEUMANN ita vult mitigare, ut intelligatur, non quidem deficere debere memoriam, rem ab alio antea fuisse possessam, sed tantummodo memoria vitii, quo laborat possessio. Vid. lib. cit. §. CDLXXVII.

(o) Ut autem ufucapio locum inveniat, requiritur, ut justo quis titulo possessionem rei nactus sit, seu tali titulo, qui alias ad transferendum dominium idoneus habetur; utque ita in bona fide versetur, id est, ut & idoneam rationem possit allegare, quare rem possideat, & persuasus sit dominium fuisse in se

stimavit (o). Respectu autem malæ fidei Possessoris non ita, rem alienam vi aut fraude comparavit, quæ si jus usucapiendi tribuerent, in legis essent tutela (p), quod absolum. Dominum quia haud ignoravit, ejus de re derelicta voluntatem cognoscere debuisset, quo ille aut perfectum ei traderet jus, expressa derelictionis testificatione, aut suum sibi reservaret dominium (q).

§. 6.

Licet autem non nisi Bonæ fidæi possessorem, usucapere posse, Lex Naturalis dicitur; non tamen ille ideo, quod citra culpam rem possidet, eam alteri præscribere valet, sed quatenus Dominus signa consensus taciti eam derelinquendi, edidit. Quibus deficientibus, quidquam de facultatibus ejus derogare, injustissimum esse, supra attulimus. Rem itaque suam recuperandi jus, Domino competere, quis dubitet? Circa ipsum autem modum, respectu utriusque possessoris, par judici-

um

translatum, & se dominum constitutum, PUFENDORF l. c. Lib. IV. C. XII. §. III.

(p) Ὅχι ἐν τῷ λαβεῖν ἐπὶ τὸ δικαίον κτήσασθαι, ἀλλὰ τῷ χωρὶς ἐγκλημάτων ἔχειν. LIBANIUS *Declam.* I. p. 194. (Ed. Paris.)

(q) Cum non nisi quod ipsi vere tenemus, jure ad alios transferre, nobis liceat; necesse est bonæ fidei Possessorem, cum ipse vi bonæ suæ fidæi usucapere possit, hoc suum jus in alium, sub conditione hujus quoque bonæ fidæi, transferre posse. Malæ autem fidei Possessor, non ita: ut enim ipse usucapere nequit, ita nec alii quatenus tali, hoc jus tradere valet. Si vero vitium quo possessio sua laborat, successorem celat, hincque bonæ fidæi Possessor evadit; hic bona fide usucapere potest. Cfr. *Instit.* Lib. II. Tit. VI. "Qui bona fide ab eo qui Dominus non erat, cum crederet eam esse, rem emeret, vel ex donatione aliave quavis justa causa accepit, is usucapit."

um omnes haud tulerunt. Nonnullis enim (r) omnis possessionis eam esse indolem, statuere placuit, ut non solum Bonæ, sed etiam Malæ fidei Possessor, donec majus suum rem possidendi jus alius ostenderit, eam jure tenere possit. Quam tamen sententiam ex plerorumque suffragio, non admittendam, idque jus tantum modo Bonæ, minime vero Malæ fidei Possessori competere, contendere non dubitamus. Ille, cum nihil injusti, consilio commisisse, dici possit, sed bona fide, rei vacuæ, utpote derelictione nullius factæ, possessorem se constituit; æquitati omnino repugnaret, pessimeque salutis & securitati generis humani esset consultum, nisi de vitæ integritate sibi persuasus, id juris haberet, ut antequam de possessione depellatur, vitium possessionis errorque suus circa rem derelictam, ei ostendi debeat. Quod donec factum sit, rem ut suam recte possidet, eaque ut Dominus utitur. Hoc autem jus, quod *Possessionis* vocant, ad malæ fidei Possessorem, cum contraria omnino ejus respectu sit res, non pertinet: rem enim alienam vi vel fraude comparatam apud se esse, dominumque se injuria damnoque afficere, idque se quoque refarcire debere, probe sciens (quare eum, ut vitii possessionis suæ haud ignarum, ea de re convinci, opus non est), ipsam rem mox ejus facta repetitione, domino cedere debet (s).

§. 7.

(r) Ex. gr. NEUMANN l. c. §. CDLXXVI.

(s) Rei dominium illibatum, per totum illud tempus, quo possessoris, Bonæ vel Malæ fidei, subfuerit potestati, ad se pertinuisse,

Populi licet sibi leges constituerint, ad quas actiones suas conformandas in se susceperunt, eaque re e statu Naturæ egressi sint; respectu tamen aliorum Populorum, cum neminem agnoscant superiorem, ut Personæ morales, in statu a qualitatibus viventes, inter se invicem considerandi sunt. Itaque Jura & Obligationes in Lege Naturæ præscripta, inter se invicem observare debent. Unde etiam, quid de usucapione inter homines in statu Naturæ vitam agentes, observandum esse disputavimus, ad Civitates quoque pertinere, facile sequitur. Raro tamen secundum hanc legem possessionis suæ justitiam defendere conantur, vique rem plerumque expediunt; unde fit, quod L. VIUS, *Hist. Rom. Lib. XXXIV*, de Pœnis & Numidis dicit: *ut semper penes eum possessio fuerit, qui plus armis potuisset.*

ubi a Domino fuerit demonstratum; fructus quoque ejus sibi competere, simul cum demonstrasse, per se patet. Qua de re, respectu utriusque Possessoris, Lectorem ad Juris Naturæ Doctores, qui de *Jure Domini in genere*, tradunt, remittimus.

Corrigenda.

Pag. 3. lin. XI ea. leg. co.

Pag. 4. lin. II, referant. leg. retulerunt.